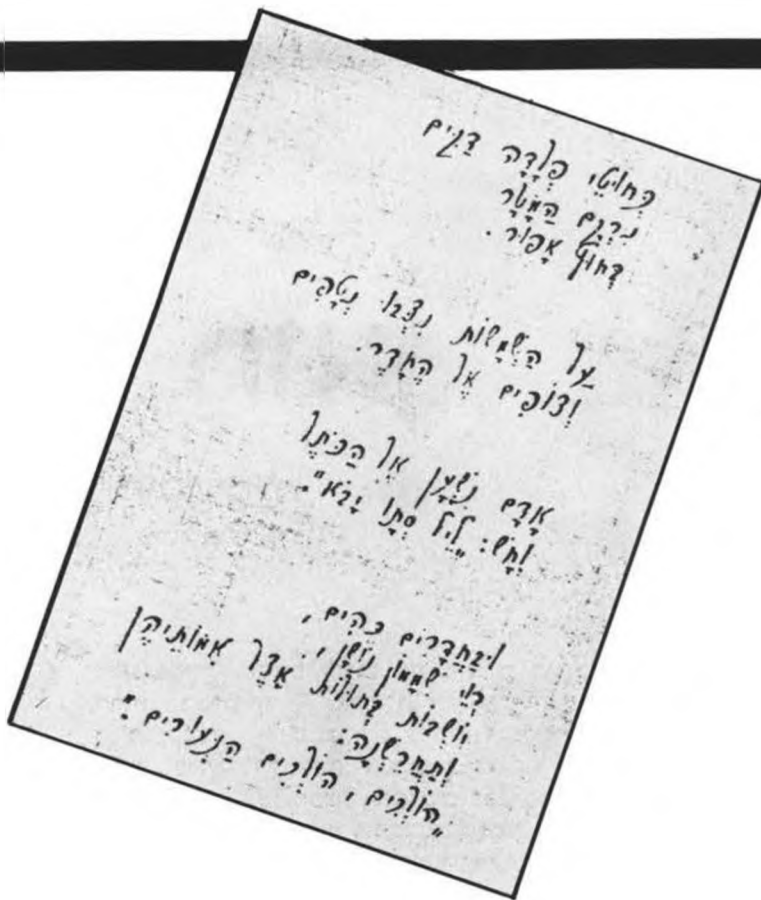

שירים מן העזבון

■ על ראש גבעה אשכּה.
הכל שקט בצהרי קיץ.

את עיני אט אסגרה. —
והנה —
לרגלי. לרחבי המישור,
כל אנשי עולם הולכים מני בסף.

שמש שורה כבדה
על רבוא רכבות ראשים,
והמה נעים, נעים
בעצלתים אל המרחק.

וכאפק עוד יראו לי
כדבר-מה אפל. בלתי נבחן. — — —

על ראש גבעה אשכּה.
הכל שקט בצהרי קיץ.

וינה, 7.7.1918

■ תוף פלג ילדות
תכלכל
טבלו שתי רגלי הורדות.

ימי רקמה ראיתי לפני
כגנת פרחי אביב.

אבי שח עלי חרש.

נפשו השותקה
נגעה בי חרדה
כערפל חור נוגה. — — —

בין יערי ערב בדר אלקה.
עלים חרכים כהות ילחשו.

וינה, 13.3.1917

■ כבר דמדומי ערב
מלאו את חדרי.

לבי ישאף חרד
ולא אדע אנה.

נטפי דמי יפלו רותחים
אל שחור דמדומים.

מי לי יפתר
כל חיי הפרועים?

אי מזה נבא
ואנה נלכה?

נטפי דמי יפלו רותחים
אל שחור דמדומים.

וינה, 6.4.1917

לילה

תחת ערפל חור
נחו חמים מי הפלג.

כספינה רחוקה חלף שמה
המסע.

אחורי הגבעה
קרבו חרש פעמי הלכנה.

פרש שטיח זהבהב
על הערפל.

אחר צפירה סגלה. חרדה
שחק הליל.

מרקל, 18.6.1916

■ אמרתי לגברים:
וכי לא תלכו לנצח עמדי?

אי-בזה יורד ההר,
שנים על שנים
יושבים שם רפים
ויצפו.

לא נרד עוד עמך —

הנשים חרדו,
אף נסו מפני.

באתי אל הילדים,
רגע נחה עינם הבהירה
על פני
וחרש לימיני ושמאלי הלכו.

וינה, 18.5.1920

■ שנים אנחנו.
אני וכלבי הגדול,
ויורדים לראות
בעלות נער ונערה קטנה
מן הרחצה.

כבר העצים בשלכת.
הימים קלו ומאד צהבו
ואינם פקיץ הכבד. התרג.

הנהר הגדול עובר לאטו עלינו
כחיה אדירה
ועורו רועד רעד הסתו.

שנים אנחנו
וכבר צמרנו גדל לחרף והולך. —

וינה, 14.12.1919

■ על ראש הגבעה
אבלט דומם. נזיר חור,
אל תוף בקר זהוב.
וצלי יגלש ארף מן המורד.

על שולי מעילי השחור
יבריק חרד טל לילה.

אל תכלת השמים
אפרש כפי
וחורה תרעד שפתי:
"העבירי את טובך על פני".

עלי אלי, לבנה, צוהלה.
הן כנרקיס שלגי אשימך על לבי
ונאביאך אל היום.

ובערב היום
ארעיף חרש אל נפשך השלנה
געגועים חורים-תכלים,
כעבים בהירות
תוח ברכת דמדומים.

וכאב קליל, ערב.
אט יחליק את לבך:
בערב היום.

וינה, 23.9.1916

הביא לדפוס אהרן קומס